

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jany Volkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **Mgr. K. K.**, narozený dne X
bytem t. K. 1069/30, O.
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Greplem
sídlem Horní nám. 365/7, Olomouc

proti
žalovanému: **Policejní prezident**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2016, č. j. PPR-1022-19/ČJ-2016-990131, ve věci propuštění ze služebního poměru,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2016, č. j. PPR-1022-19/ČJ-2016-990131, kterým žalovaný změnil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ve věci služebního poměru ze dne 14. 12. 2015, č. j. RŘOLK-4/2015, kterým byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky (dále jen „příslušník“), neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které mělo znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), a přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku a bylo způsobilé poškodit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Žalovaný rozhodl, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně bude nadále znít: *„Propouštím podle § 42 odst. 1 písm. d) v souladu s § 184 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky“*, následně označil žalobce, popsal, v čem spočívalo jednání žalobce, *„tedy porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu – přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a zvláště závažného zločinu přijetí úplatku dle § 331 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku a je způsobilé poškodit dobrou pověst bezpečnostního sboru“*.

B) Žaloba

2. Žalobce požadoval, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, protože žalovaný nevedl dostatečné důkazní řízení, opomenul provést důkazy navržené žalobcem a nezjišťoval skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Žalobce brojil proti minimálnímu rozsahu dokazování, které žalovaný provedl, a nesouhlasil s tím, že žalovaný převzal většinu důkazů z trestního řízení, aniž by dostatečné množství důkazů provedl samostatně. V žalobě konkrétně namítal:

a) neprovedení důkazů navržených žalobcem. Žalobce k prokázání svých tvrzení navrhoval provést výslech svědků, žalovaný však odmítl tento důkaz provést s vysvětlením, že by výslech byl zbytečný a nad rámec správního řízení. Tím, že žalovaný výslech svědků neprovedl, omezil možnosti procesní obrany žalobce.

Žalovaný vycházel toliko z výpisů z ETŘ (pozn. soudu: evidence trestního řízení), aniž by si vyžádal spisy z řízení, která měl údajně žalobce ovlivnit.

Žalobce odkázal na str. 32-34 napadeného rozhodnutí a namítal, že k zjištění relevantních skutečností nezbytných pro posouzení porušení mlčenlivosti (poskytování informací vyplývajících z činnosti příslušníka) navrhoval výslech svědků, kteří měli být adresáti informací, a žádal připojení spisů, z nichž měly informace vycházet. S těmito návrhy se žalovaný vypořádal pouze odkazem na záznamy ze sledování, u nichž žalovaný žalobci *„nezákonně neumožnil jejich rozporování důkazními návrhy“*.

Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný odmítl provést všechny důkazy navržené žalobcem, přestože důkazy, ze kterých žalovaný vycházel, nebyly dostatečně průkazné. Žalovaný tak vedl dokazování jednostranně v neprospěch žalobce;

b) obcházení výslechu svědků úředním záznamem. Žalobce brojil proti tomu, že žalovaný nahradil výslech svědků tím, že si v rámci řízení ve věci služebního poměru a pro jeho účely vyžádal písemná vyjádření a stanoviska konkrétních osob. Nejednalo se tedy o

záznamy, které by žalovaný získal z trestního řízení, ale žalovaný si je obstaral samostatně. Žalobci bylo tímto postupem znemožněno prověřit důkaz, klást osobám dotazy a bezprostředně hodnotit jejich výpověď. Názor žalovaného, že důkazy měly jen podpůrný charakter, je podle žalobce nesprávný;

c) žalovaný nedostatečně konkretizoval podklady pro rozhodnutí. Žalovaný na str. 14 napadeného rozhodnutí uvedl soupis důkazů, které měl k dispozici. Podklady, ze kterých vycházel správní orgán I. stupně (a posléze žalovaný) však neuvedl jmenovitě, pouze odkázal na spis správního orgánu I. stupně. Taková formulace je dle žalobce v rozporu s § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, protože nelze zjistit, ze kterých konkrétních důkazů žalovaný při svém rozhodování vycházel;

d) jednoinstančnost řízení. Podle žalobce správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí s vyloučením kontradiktornosti řízení, tedy s vyloučením možnosti žalobce vyjádřit se k podkladům a navrhopvat důkazy. Za této situace měl žalovaný v rámci odvolacího řízení důsledně zjistit skutkový stav a důkazní řízení mělo být v napadeném rozhodnutí dostatečně popsáno;

e) odepření nahlédnutí do spisu. Žalobce namítal, že mu žalovaný neumožnil seznámit se s celým obsahem spisu, konkrétně s návrhem poradní komise. Žalobce měl za to, že mu přísluší právo seznámit se se spisem jako celkem;

f) interní akty řízení nebyly předmětem dokazování. Žalobce namítal, že interní akty nezveřejněné ve Sbírce zákonů neučinil žalovaný předmětem dokazování, ačkoli na ně v napadeném rozhodnutí poukazyval. Odkaz na normativní akty byl v napadeném rozhodnutí toliko obecný, bez označení konkrétních norem, což podle žalobce nebylo dostatečné.

C) Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že v řízení o propuštění ze služebního poměru postačí prokázat naplnění znaků skutkové podstaty jakéhokoli trestného činu v minimálním rozsahu. Předmět řízení se v trestním řízení a řízení o propuštění liší, z čehož plyne i jiný rozsah dokazování. Žalovaný zdůraznil, že postupoval nestranně a zjišťoval skutečnosti ve prospěch i neprospěch žalobce.

4. K jednotlivým žalobním bodům uvedl:

ad a) žalovaný neprovedl navržené důkazy, protože nebyly způsobilé potvrdit nebo vyvrátit tvrzenou skutečnost, a dále pro jejich nadbytečnost. Při odhalování a vyšetřování korupce je třeba vycházet zejména z tzv. zvláštních metod, kterými je například sledování osob a věcí, přičemž se často jedná o jediný přímo usvědčující důkaz. Za těchto okolností nelze výslech osob, které se podílely na korupčním jednání a které měly z tohoto jednání prospěch, považovat za důkaz relevantnější než záznam o korupčním jednání. Z charakteru trestné činnosti žalovaný usoudil, že navrhované výslechy osob by neměly žádnou vypovídací potenci a vzhledem k obsahu záznamů ze sledování osob a věcí by bylo jejich provedení nadbytečné;

ad b) všechny navrhované výslechy osob, které v řízení o propuštění poskytly písemné vyjádření, žalovaný odmítl pro nadbytečnost. Měl za to, že skutková zjištění, k jejichž ověření žalobce důkaz navrhoval, byla v dosavadním řízení bez důvodných pochybností

ověřena a skutečnosti, k jejichž ověření žalobce důkaz navrhoval, neměly relevantní souvislost s předmětem řízení. I kdyby se tvrzení těchto osob ukázala jako nepravdivá, nemělo by to na průběh řízení a skutková zjištění vliv. Z vyjádření osob jasně vyplývá, že nemohly být svědky korupčního jednání. Přestože žalovaný vzal tato vyjádření při hodnocení důkazů v potaz, jejich role byla výhradně podpůrná – dotvářela již zjištěný skutkový stav. Písemná vyjádření sloužila jako podklad k úvaze, zda osoby, které vyjádření podaly, mají být vyslechnuty jako svědci. Obsahově písemná vyjádření spíše potvrzovala než vyvracela skutková zjištění, která vyplývala z obsahu záznamu o sledování osob a věcí. Žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 3 Ads 125/2012, 7 Ca 104/2005), ze kterých vyplývá, že úřední záznamy jsou využitelné jako důkazy listinou v případě, že se nejedná o stěžejní důkazy v řízení;

ad c) žalovaný byl oprávněn přebírat důkazy a podklady z trestního řízení. Na rozdíl od věci, které se týkal rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 89/2011, žalovaný podklady z trestního řízení učinil součástí spisového materiálu v řízení o propuštění, a následně je vyhodnotil;

ad d) žalovaný dodržel všechny obsahové náležitosti rozhodnutí, v napadeném rozhodnutí uvedl, z jakých konkrétních zjištění ve spise vycházel. Je tedy zřetelný vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů;

ad e) návrh poradní komise není podkladem pro rozhodnutí, proto není znalost tohoto návrhu podstatným předpokladem pro uplatňování práv a oprávněných zájmů žalobce. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 A 11/2002 má tento návrh toliko doporučující charakter, proto pokud se s ním žalobce neseznámil, nedošlo k porušení jeho procesních práv;

ad f) k otázce prokazování interních aktů žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 118/2012 a měl za to, že znalost interních aktů je u příslušníka předpokládána. Interní akty nemusí být předmětem dokazování. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, která konkrétní pravidla žalobce porušil, jednalo se o pravidla vyplývající z interních aktů, které měl žalobce povinnost znát. Interní normativní akty tak nemusely být předmětem dokazování.

D) I. jednání a rozsudek krajského soudu

5. I. jednání krajského soudu se uskutečnilo dne 5. 6. 2018. Krajský soud dospěl k závěru, že neprovedení výslechů svědků bez řádného odůvodnění a obcházení výslechu svědků prostřednictvím úředních záznamů opatřených v řízení o propuštění bylo vadou řízení mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, proto rozsudkem ze dne 5. 6. 2018, č. j. 65 Ad 3/2016-103 (dále jen „rozsudek ze dne 5. 6. 2018“), napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

E) Rozsudek Nejvyššího správního soudu

6. Proti shora uvedenému rozsudku krajského soudu brojil žalovaný kasační stížností. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018-30 (dále jen „rozsudek ze dne 12. 9. 2018“), zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 5. 6. 2018 a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

7. Nejvyšší správní soud posoudil jako důvodné kasační námitky týkající se údajné nedostatečnosti dokazování při rozhodování správních orgánů v posuzované věci. Nejvyšší správní soud se v zásadě ztotožnil s krajským soudem v kritice vad, jichž se měl žalovaný dopustit v žalobou napadeném rozhodnutí, ale i v řízení, které jeho vydání předcházelo. Důvodem zrušení rozsudku krajského soudu však bylo odlišné posouzení vlivu zjištěných vad na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, resp. odlišné posouzení intenzity těchto vad.
8. Nejvyšší správní soud se se závěrem krajského soudu, že žalovaný nezákonně neprovedl výslech žalobcem navržených svědků, ztotožnil částečně. Dle jeho názoru žalobce přesvědčivě netvrdil, jak by jím navržené svědecké výpovědi mohly zjištěný skutkový stav účinně zpochybnit. Žalobce podle Nejvyššího správního soudu navrhl provedení bezpočtu důkazů, aniž by uvedl, jaké konkrétní informace v jeho prospěch by měly dokazovat. Žalobcova činnost ohrožující dobrou pověst Policie byla dostatečně prokázána navzájem se doplňujícími důkazy, odůvodnění žalovaného o neprovedení výslechů svědků tak obstálo z hlediska jejich nadbytečnosti. Podle Nejvyššího správního soudu bylo nevhodné, že žalovaný předjímal nedůvěryhodnost navržených svědků a jmenovitě se nevypořádal s návrhem na výslech žalobcových nadřízených. Přesto dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, proto nebylo třeba svědky vyslechnout, doplnil, že hromadné vypořádání s třemi navrženými svědky odpovídalo způsobu, jakým je žalobce sám navrhl.
9. K úředním záznamům Nejvyšší správní soud sdělil, že kpt. Mgr. H. D. pouze stvrzovala pro účely řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru pravdivost své předchozí výpovědi, kterou učinila v rámci trestního řízení ve věci žalobce, v němž byla vyslechnuta jako svědkyně. Navíc se výpověď týkala zejména činnosti podřízeného žalobce, Mgr. P., nikoli činnosti žalobce.

F) Vyjádření žalobce ze dne 18. 9. 2018

10. Poté, co byl rozsudek krajského soudu ze dne 5. 6. 2018 zrušen, zaslal žalobce krajskému soudu rozsáhlé vyjádření, ve kterém činil spornými skutková zjištění Nejvyššího správního soudu a zároveň brojil i proti jeho právním závěrům.
11. Žalobce měl za to, že krajský soud by měl sporné skutkové otázky učinit předmětem řádného a plnohodnotného dokazování při jednání, protože dokazování v takovém rozsahu dosud nebylo provedeno. Na základě tohoto dokazování by měl podle žalobce dospět krajský soud k odlišným skutkovým závěrům, než ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud, a proto by na věc neměl vztáhnout právní závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 9. 2018, protože je nebude možné označit za závazné.

G) Obsah správního a soudního spisu

12. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 14. 12. 2015 propustil žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Podle správního orgánu I. stupně žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku a toto jednání je způsobilé

poškodit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení o propuštění ze služby.

13. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce brojil odvoláním, ve kterém mimo jiné navrhoval provést výslech svědků: Ing. K., Mgr. P., MUDr. Mgr. L., plk. P., JUDr. M., Ing. R., plk. K., plk. S. a plk. P.
14. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 7. 2016, č. j. PPR-1022-19/ČJ-2016-990131, změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, jak je uvedeno v odst. 1 odůvodnění tohoto rozsudku, což však nic nezměnilo na propuštění žalobce ze služebního poměru. Výslech navrhovaných svědků neprovedl s odůvodněním, že by jejich výslech „byl zcela zbytečný a nad rámec vedeného správního uvážení, a to i s ohledem na postavení těchto osob v předmetných skutečích, kvůli kterým nelze tyto osoby označit za zcela věrohodné informační zdroje“.
15. Žalovaný vycházel při rozhodování ve věci ze spisového materiálu správního orgánu I. stupně, který doplnil o záznam o provedení nezbytných prověrek v postupu prověřování ze dne 12. 2. 2016 a o úřední záznamy Mgr. H. D., kpt. Mgr. P. F., kpt. Bc. F. P. ze dne 12. 2. 2016. Dále v rámci svého rozhodování zohlednil usnesení státního zástupce ze dne 14. 2. 2007, č. j. 3 ZT 30/2007, sdělení k žádosti o poskytnutí podkladů ze dne 24. 2. 2016, usnesení státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 12. 1. 2016, č. j. 2 NZT 29/2015-83, odvolání ze dne 21. 12. 2015 proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 14. 12. 2015, č. RŘOLK-4/2015, vyjádření účastníka řízení ze dne 11. 3. 2016, sdělení Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování k žádosti o poskytnutí podkladů ze dne 5. 5. 2016, povolení sledování osob a věcí ze dne 24. 7. 2014, prodloužení doby povolení sledování osob a věcí ze dne 22. 1. 2015, prodloužení doby povolení sledování osob a věcí Okresním soudem v Ostravě, záznam ze sledování osob a věcí ze dne 13. 8. 2015, přepis záznamu ze sledování osob a věcí ze dne 13. 8. 2015, protokol o sledování osob a věcí ze dne 13. 8. 2015 a vyjádření účastníka řízení ze dne 22. 6. 2016.
16. Dne 5. 6. 2018 se uskutečnilo I. jednání krajského soudu. Krajský soud rozsudkem ze dne 5. 6. 2018, č. j. 65 Ad 3/2016-103, zrušil rozhodnutí Policejního prezidenta ze dne 12. 7. 2016, č. j. PPR-1022-19/ČJ-2016-990131, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
17. Proti uvedenému rozsudku brojil žalovaný kasační stížností. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 9. 2018 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

H) II. jednání krajského soudu

18. II. jednání krajského soudu se uskutečnilo dne 30. 10. 2018.
19. Zástupce žalobce provedl rozsáhlou polemiku se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018. Uvedl, že tvrzení Nejvyššího správního soudu o obsahu správního spisu jsou s jeho skutečným obsahem v hrubém rozporu a právní posouzení Nejvyššího správního soudu je nesprávné. Zdůraznil také, že v trestním řízení ve věci žalobce dosud nebyla podána ani obžaloba.
20. Zástupce žalobce dále nesouhlasil s argumentací soudů a žalovaného týkající se interních norem. Žalobce v posuzované věci vykonával zákonnou operativní činnost, k níž je

policista jednající v daném postavení povinen. Žalovaný tato tvrzení žalobce odmítal s odkazem na porušení interních norem. Tyto normy však nijak nekonkretizoval a nebyly obsahem správního ani soudního spisu. Žalobce nebyl s normami, jejichž porušení je mu vytýkáno, seznámen, a neměl k nim v době rozhodování žalovaného přístup. Nejvyšší správní soud i krajský soud bez provádění dokazování přistoupily na stanovisko žalovaného o tom, že žalobce měl příslušné normy znát, a odkázaly na judikaturu k této otázce. Zástupce žalobce měl za to, že tento postup nebyl správný, rozhodnutí krajského soudu v tomto ohledu trpí vadou, proto by měl krajský soud svůj závěr přehodnotit.

21. K rozsahu, v němž je krajský soud vázán závěry Nejvyššího správního soudu, uvedl, že je krajský soud vázán toliko právními, nikoliv však skutkovými závěry uvedenými v rozsudku ze dne 12. 9. 2018.
22. Pověřená zástupkyně žalovaného odkázala na § 110 odst. 4 s. ř. s., který upravuje závaznost právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu pro krajský soud. Důvodem pro odchýlení se od závazného názoru Nejvyššího správního soudu může být pouze změna skutkového nebo právního stavu či relevantní judikatury. K ničemu takovému však v posuzované věci nedošlo. Pokud jde o interní normy, pak je dle názoru žalovaného žalobce znal s ohledem na své postavení. Pověřená zástupkyně žalovaného v této souvislosti odkázala na judikaturu soudů rozhodujících ve správním soudnictví o tom, že interní normy nemusí být předmětem dokazování.

I) Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
24. Žalobce se ve vyjádření ze dne 18. 9. 2018 a při jednání zabýval zejména rozsahem a vázaností krajského soudu závěry Nejvyššího správního soudu. Žalobce měl za to, že se má krajský soud odchýlit od závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem, neboť Nejvyšší správní soud neuvedl ve svém rozsudku skutečnosti, které vyplývaly z obsahu správního spisu, či je uvedl nesprávně. Žalobce provedl výklad § 110 odst. 4 s. ř. s. a dovodil z tohoto ustanovení, že je krajský soud vázán toliko právním, nikoli však skutkovým závěrem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 12. 9. 2018.
25. Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*
26. Krajský soud se se závěry žalobce, že krajský soud není vázán skutkovým posouzením Nejvyššího správního soudu, ale pouze posouzením právním, neztotožnil. Vázaností krajských soudů rozhodnutím instančně nadřízeného soudu se již Nejvyšší správní soud zabýval a v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, čj. 1 As 74/2017-28, vyslovil, že „pokud krajský soud (byť i důvodně) nesouhlasí s právními závěry či skutkovým hodnocením Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho zrušujícím rozsudku, je přesto povinen je v dalším řízení respektovat (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Princip kasační závaznosti právního názoru instančně nadřízeného soudu je procesním odrazem hierarchického uspořádání soudní soustavy. Není přitom samoúčelný, smyslem jeho zachovávání je jednak rychlost a hospodárnost výkonu soudnictví, jednak právní jistota účastníků soudního řízení a z ní vyplývající důvěryhodnost

rozhodovací činnosti soudů“. Krajský soud tak má povinnost plně respektovat a řídit se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018 a nemá možnost – jak tvrdí žalobce – se vůči nim vymezovat.

27. Krajský soud doplňuje, že Nejvyšší správní soud rozhoduje vždy v konkrétní věci, jež je vymezena skutkovými okolnostmi případu; neprovádí výklad právních norem abstraktně, nýbrž právě s přihlédnutím k zaujatému závěru o skutkových okolnostech. Relevantní právní úpravu tedy nejprve vykládá a následně užije na konkrétní zjištěný skutkový stav. V posuzované věci po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu nedošlo k žádné faktické změně skutkového stavu, krajskému soudu byl vrácen tentýž správní a soudní spis, který měl k dispozici při svém rozhodování Nejvyšší správní soud. Krajský soud za této situace nebyl oprávněn jakkoli měnit či korigovat rozsudek Nejvyššího správního soudu či s ním polemizovat, jak žádal žalobce. Vycházel proto jak ze skutkových, tak právních závěrů Nejvyššího správního soudu.
28. O posuzované věci - vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018 - uvažil krajský soud takto:
29. Zákon o služebním poměru umožňuje služebnímu funkcionáři reagovat na zjištění o možném spáchání trestního činu příslušníkem policie dvěma způsoby, a to jednak zproštěním výkonu služby, a nebo propuštěním.
30. Podle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru *musí být příslušník zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku, jestliže by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání.*
31. Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru *musí být příslušník propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženého jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.*
32. Z citovaných ustanovení vyplývá zásadní rozdíl mezi zproštěním výkonu služby a propuštěním. Rozdíl spočívá v tom, že zatímco u zproštění postačí služebnímu funkcionáři toliko důvodné podezření, že příslušník spáchal trestný čin, v případě propuštění musí mít jednání příslušníka znaky trestného činu. V případě propuštění jsou tak na rozhodujícího služebního funkcionáře kladeny mnohem vyšší nároky, neboť musí přesvědčivě zdůvodnit, jakým způsobem byly všechny znaky trestného činu naplněny.
33. V tomto řízení došlo k propuštění žalobce, krajský ředitel a následně stěžovatel proto měli dostát požadavkům části dvanácté zákona o služebním poměru a obecným požadavkům na dokazování, které jsou vyjádřeny v judikatuře správních soudů. Jak však uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2018, při tomto prokazování nemusely správní orgány dostát nárokům, které by odpovídaly nárokům samotného trestního řízení, neboť jejich „úkolem nebylo přímo posuzovat, zda se žalobce dopustil uvedených trestných činů (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 87/2014 - 65, bod 24) a samo propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru není sankcí ‚trestního‘ charakteru (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 As 109/2015 - 31). K rozdílům mezi dokazováním v trestním řízení a v řízení o propuštění ze služebního poměru se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 10. 9. 2013, č. j. 3 Ads 94/2012 - 31: ‚Trestní řízení je svázáno mj. přísnými pravidly provádění důkazů s důrazem na právo obviněného (obžalovaného) na obhajobu, ostatně právě tato vada měla v trestním řízení za následek

nepoužitelnost obou výsledků a následné zproštění žalobce obžaloby. Správní řízení ve věcech služebního poměru oproti tomu však takovými pravidly provádění důkazů omezeno není.“ Krajský soud byl tímto závěrem vázán a promítl jej do vypořádání jednotlivých žalobních bodů, které posoudil následovně:

a) Neprovedení žalobcem navržených důkazů

34. V posuzované věci bylo prvním úkonem, který učinil správní orgán I. stupně vůči žalobci, doručení rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Došlo tím k zákonem předvídané situaci, kdy se žalobce nemohl před vydáním rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně vyjádřit, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a navrhopvat důkazy. Prostor pro uplatnění svých procesních práv tak dostal teprve v odvolacím řízení.
35. Žalobce v doplnění odvolání ze dne 22. 6. 2016 popřel, že by se skutky odehrály tak, jak jsou popisovány v protokolech o průběhu sledování osob a věcí, a navrhl provedení výsledku svědků Ing. K., Mgr. P., MUDr. Mgr. L., plk. P., JUDr. M., Ing. R. Jednalo se zčásti o osoby, jejichž rozhovory byly zaznamenány na záznamech ze sledování osob a věcí, a dále o osoby, o kterých se v záznamech ze sledování osob a věcí hovořilo. Krom toho navrhl také výslech svých nadřízených, totiž plk. K., plk. S. a plk. P. Žalovaný navrhopvané důkazy neprovedl, což zdůvodnil následovně: *„Správní orgán důkaz navržený účastníkem řízení provede jen tehdy, pokud má za to, že by mohl přispět k objasnění věci. Pokud shledá, že navržený důkaz není způsobilý vyjasnit účastníkem rozporované okolnosti projednávaného případu, důkazní návrh neprovede. Služební funkcionář a odvolací orgán si v rámci dokazování opatřil mimo jiné záznamy ze sledování osob a věcí, resp. jejich přepisy, celkem z devíti různých schůzek odvolatele s Ing. K. a Ing. R., tři úřední záznamy o vyhodnocení sledování osob a věcí, проверки z informačního systému ETR k předmětným kauzám, vyjádření kpt. D., kpt. F., plk. Z. a kpt. P. Ani jeden z těchto důkazů nezavdal pochybnost o tom, že by některé zjištěné skutečnosti byly nepravdivé. Tyto důkazy jsou spolu v souladu a vzájemně si neodporují. Odvolací orgán je proto přesvědčen, že z těchto přímých a částečně nepřímých a vzájemně na sebe navazujících důkazů byl schopen učinit si úsudek o naplnění skutkové podstaty propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru bez důvodných pochybností. Důkaz výsledkem svědků zejména Ing. K., plk. P., MUDr. L., P. či Ing. R. by byl zcela zbytečný a nad rámec vedeného správního řízení, a to i s ohledem na postavení těchto osob v předmětných skutečích, kvůli kterým nelze tyto osoby označit za zcela věrohodné informační zdroje.“*
36. Krajský soud ve shodě s Nejvyšším správním soudem má za to, že nelze odmítnout provedení navrhopvané svědecké výpovědi jen proto, že služební funkcionář již předem „odhadne“, jak budou navrhopvaní svědci vypovídat, a jejich takto odhadnutou výpověď předem označí za nadbytečnou. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, publ. pod č. 847/2006 Sb. NSS, vysvětlil, že případnou výpověď nelze „hodnotit jako účelovou pouze na základě toho, že jsou tyto osoby v přátelském vztahu k obviněnému (stěžovateli), aniž byly vůbec vyslechnuty. Jisté je právem správního orgánu hodnotit věrohodnost těchto osob a pravdivost jejich výpovědi i ve světle této nikoli nepodstatné okolnosti, avšak až poté, co jim byla dána příležitost po poučení o jejich právech a povinnostech (jako svědků dle § 35 spr. ř.) skutkový děj vylíčit. Jejich výpovědi by pak podléhaly hodnocení jako jednotlivé důkazy a i v kontextu s ostatními provedenými důkazy (§ 34 odst. 5 spr. ř.). Po výsledku těchto osob jistě není vyloučen závěr, že vypovídaly účelově ve prospěch stěžovatele, ale na základě hodnocení důkazů, jehož výsledek nelze nyní předjímat, může vyplynout i závěr

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

jiný.“ Podobně v bodě 36 rozsudku ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 Azs 274/2015 - 32, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Správní orgány ani soud nemohou předjímat, co by navržení svědkové vypověděli, ani odmítnout provedení důkazu s tvrzením, že by beztak vypovídali ve prospěch stěžovatele. Výpověď navrženého svědka nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést, jen s poukazem na její účelovost pro přátelský nebo jiný blízký vztah účastníka řízení ke svědkovi (...).*“

37. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2018 vyslovil, že formulace, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí zvolil, byla nevhodná, neboť žalovaný předjímal, že navržení svědci jsou nevěrohodní a budou vypovídat tak, jak obvykle vypovídají osoby zapojené do určitého typu trestné činnosti. Tato skutečnost nemůže být důvodem nadbytečnosti navržené výpovědi při dokazování, zda se žalobce dopustil ve spolupráci s některými z nich zavrženíhodného jednání, které má znaky takové trestné činnosti.
38. Podle Nejvyššího správního soudu však žalovaný odůvodnil neprovedení navržených svědeckých výpovědí dvěma důvody: jednak nevěrohodností navržených svědků a jednak nadbytečností jejich výsledku vzhledem k míře, v jaké byl již skutkový stav prokázán. Druhý z uvedených důvodů pro neprovedení navržených výsledků svědků podle Nejvyššího správního soudu ob stojí. Žalobcova činnost ohrožující dobrou pověst Policie České republiky byla pro účely řízení o propuštění ze služebního poměru dostatečně prokázána navzájem se doplňujícími důkazy. Žalobce přitom přesvědčivě netvrdil, jak by jím navržené svědecké výpovědi mohly takto zjištěný skutkový stav účinně zpochybnit. Žalovaný na stranách 2 až 6 a zejména stranách 15 až 23 napadeného rozhodnutí podrobně rozebral jednotlivé žalobcovy schůzky, jejich místo, čas, účastníky, obsah konverzace, stejně jako další žalobcovu činnost v jednotlivých kauzách, na straně 33 pak dokonce podrobně popsal žalobcem vyzařené informace. Žalobce nepopíral uskutečnění schůzek ani konkrétní obsah konverzace. Žalovaný na straně 27 a 28 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce pouze navrhl provedení bezpočtu důkazů, aniž by popsal, jaké konkrétní informace v jeho prospěch by měly dokazovat. Žalobce tedy nepopíral tyto jasné informace o tom, kde, kdy a s kým se sešel, co mu řekl, popřípadě co vyslechl. Vyjadřoval s nimi pouze obecný nesouhlas, označoval je za nepřesné z důvodu kvality technického záznamu či za vytržené z kontextu, aniž by uvedl konkrétní skutečnosti, které by průběh schůzek či jejich uskutečnění zpochybnil. Za této situace nelze zdůvodnění žalovaného, proč neprovedl výslech navržených svědků, považovat za nezákonné.
39. Jinými slovy: žalobce čelil až příliš konkrétním skutečnostem (záznamům o obsahu jeho vlastních slov), než aby k jejich zpochybnění stačila tvrzení, že „to tak celé nebylo“ a že vše uvedou na pravou míru výpovědi osob, s nimiž žalobce dle zachycených záznamů hovořil. Žalobce musel k účinnému zpochybnění záznamů uvést kvalifikovaná tvrzení o skutečném obsahu zachycených konverzací či o okolnostech významných k jejich správnému pochopení, která by v případě jejich prokázání mohla vést k odlišnému závěru o skutkovém stavu, nikoli jen tvrzení obecná. Poté by byl žalovaný povinen buď navrhané důkazy provést, nebo přesvědčivě zdůvodnit, proč ani přes takové konkrétní tvrzení důkazy neprovede.
40. Nejvyšší správní soud žalovanému vytknul, že se žalovaný jmenovitě nevypořádal s návrhy na výslech tří dalších svědků, totiž plk. K., plk. S. a plk. P., které zahrnul pouze pod slovo „zejména“, aniž by je v odůvodnění napadeného rozhodnutí alespoň jmenoval („...*důkaz výsledkem svědků zejména Ing. K., plk. P., MUDr. L., P.a či Ing. R. by byl zcela zbytečný a nad rámec vedeného správního řízení, a to i s ohledem na postavení těchto osob v předmětných*

skutcích, kvůli kterým nelze tyto osoby označit za zcela věrohodné informační zdroje...“). Takové hromadné vypořádání s navrženými svědky ovšem podle Nejvyššího správního soudu do jisté míry odpovídalo způsobu, jakým je žalobce sám navrhl. Zatímco totiž v případě svědků, s nimiž se stěžovatel ve svém rozhodnutí vypořádal jmenovitě, žalobce alespoň stručně uvedl na straně 5 doplnění svého odvolání, proč je navrhuje vyslechnout; k této trojici nadřízených pouze obecně uvedl na straně 6 tohoto doplnění, že navrhuje: „K prokázání popěrného stanoviska (...) vyslechnout všechny nadřízené účastníka řízení (plk. K., plk. S., plk. P.).“ Žalobce tak konkrétně neuvedl, co má být jejich výsledkem prokázáno a jak by mohl výsledek zpochybnit zjištěný skutkový stav. Nelze tak podle Nejvyššího správního soudu spatřovat vadu v tom, že na žalobcův paušální návrh „výslechu všech nadřízených“ žalovaný zareagoval jeho paušálním zamítnutím pro nadbytečnost.

41. Krajský soud – vázán závěry Nejvyššího správního soudu – ohledně neprovedení výslechu navržených svědků uzavírá, že žalobcem navržené důkazy byly nadbytečné, a proto ob stojí, jakým způsobem žalovaný odůvodnil, proč je neprovede. Ačkoli tedy předjímání nevěrohodnosti svědků na řádcích 5 a 6 stránky 27 napadeného rozhodnutí bylo nesprávné, bylo by dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu přílišným formalismem rušit napadené rozhodnutí pouze z tohoto důvodu, neboť výsledkem by byla pouze změna krátké části rozhodnutí, kontrastující s rozsahem celého odůvodnění.
42. Krajský soud se dále zabýval námitkou neprovedení důkazu trestními spisy. Dle žalobce odvolací řízení trpělo vadou, protože si žalovaný nevyžádal trestní spisy. Podle žalobce měly jako podklad pro rozhodnutí žalovaného sloužit trestní spisy týkající se věci, které měl žalobce údajně ovlivňovat, nikoli výpis z evidence trestního řízení. Krajský soud se s námitkou žalobce neztotožňuje. Žalovaný při rozhodování posuzované věci vycházel z výpisů z evidence trestního řízení, což je oficiální policejní informační systém, nadto žalobce neuvedl, k jakým nesrovnalostem tímto postupem došlo, jaké odlišné skutečnosti měl žalovaný z trestních spisů zjistit a jakým způsobem tento postup zasáhl do jeho práv. Krajský soud neshledal pochybení žalovaného v tom, že si neobstaral trestní spisy a vycházel toliko z jiných podkladů.
43. Podle žalobce měl žalovaný provést důkaz trestními spisy ve vztahu k posouzení porušení povinné mlčenlivosti, avšak posouzení relevantních skutečností učinil žalovaný teprve ve vyjádření k žalobě. Nejvyšší správní soud k této skutečnosti uvedl, že *„samotné nedostatečné, respektive pozdní, odůvodnění toho, proč nebyl důkaz trestními spisy proveden, není podle Nejvyššího správního soudu dostatečným důvodem ke zrušení stěžovatelova rozhodnutí za situace, kdy krajský soud sám uvádí, že důkaz trestními spisy proveden být nemusel. I zde by totiž zrušení stěžovatelova rozhodnutí vedlo pouze k tomu, že by byl do stěžovatelova rozhodnutí doplněn odstavec, který byl zatím obsažen toliko ve vyjádření k žalobě“*.
44. Žalobní bod a) není důvodný.
b) Obcházení výslechu svědků úředním záznamem
45. Otázkou, zda jsou správní orgány v řízení o propuštění oprávněny vycházet z úředních záznamů z trestního řízení, se již zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 As 17/2003 - 79, publikovaném pod č. 571/2005 Sb. NSS, uvedl, že *„úřední záznam pořizovaný v trestním řízení není vyloučen z okruhu důkazních prostředků v řízení o propuštění ze služebního poměru (§ 130 odst. 1 a 2 zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky)“* (shodně vyslovil Nejvyšší správní soud i

v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads 125/2012-23, na který odkazoval žalovaný ve vyjádření k žalobě). Z citovaného judikátu lze přitom vycházet i v nyní projednávané věci, ačkoliv se vztahuje k předchozí právní úpravě řízení ve věcech služebního poměru, neboť také podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru je možné při rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů vycházet z listin opatřených v jiném řízení.

46. Krajský soud však z předložených podkladů zjistil, že se v posuzované věci o tuto situaci nejedná. Žalovaný totiž nevycházel z úředních záznamů získaných v trestním či jiném řízení, ale tyto záznamy sám vytvořil v řízení o propuštění, protože chtěl od konkrétních osob získat informace týkající se řízení. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 12. 9. 2018 tento postup nebyl nezákonný.
47. Žalovaný tvrdil, že nepochybil, a odkazoval na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005-26, ze kterého však selektivně vytrhl pouze některé části odůvodnění. Žalovaný odkázal pouze na část odůvodnění, která zní takto: „nelze služebnímu funkcionáři zakázat, aby vycházel z úředních záznamů, což z povahy věci ani není jistě možné. Tyto úřední záznamy však musí pouze dotvářet již zjištěný skutkový stav z důkazních prostředků prvotních, neodvozených (listiny, výpovědi svědků, ohledání atd.). Těmito úředními záznamy lze však stěží zdůvodnit v podstatě celé důkazní řízení“. Městský soud v uvedeném rozhodnutí ale zcela jasně dodal, že „ačkoliv služební zákon využití úředních záznamů jako důkazního prostředku nevylučuje, což je s ohledem na povahu řízení i projednávaných služebních věcí pochopitelné, podle názoru soudu v případě, kdy je namístě provést svědeckou výpověď, je obcházením zákona tuto výpověď procesně korektně neprovést a namísto toho se spokojit s úředním záznamem. Pokud policista v úředním záznamu uvede v podstatě svědeckou výpověď, musí služební funkcionář, pokud chce z takového důkazu vycházet, tuto svědeckou výpověď řádným procesním způsobem provést, a to za přítomnosti žalobce“. V posuzované věci tak bylo třeba i s ohledem na citovaný rozsudek městského soudu se zabývat konkrétními úředními záznamy, což učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2018. Měl za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí sice neuvedl, proč nebylo možné vyslechnout kpt. Mgr. H. D. jako svědkyni a proč stačilo spokojit se s úředním záznamem ze dne 12. 12. 2015 (č. l. 48 správního spisu), na druhou stranu však nebylo podle Nejvyššího správního soudu možné přehlédnout, že v tomto úředním záznamu zmíněná uvedla toliko následující: „Pouze uvádí, po seznámení se stranou 29 a 30 usnesení policejního orgánu ÚOOZ o zahájení trestního stíhání č. j. ÚOOZ-1930/TC-2014-292600 ze dne 14. října 2015, že zde uvedené skutečnosti jsou pravdivé, odpovídají realitě, neboť bylo přímým nadřízeným plk. Mgr. R. P. nestandardně zasahováno do průběhu trestního řízení v kauze podezřelého J. Kr.“ Totéž pak potvrdila i v úředním záznamu ze dne 12. 2. 2016, který podepsala. I v něm se ovšem vyjadřovala pouze k postupům plk. Mgr. R. P. Jinak řečeno, kpt. Mgr. H. D. pouze stvrzovala pro účely řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru pravdivost své předchozí výpovědi, kterou učinila v rámci samotného trestního řízení ve věci žalobce, v němž byla vyslechnuta jako svědkyně. Přehlédnout nelze ani to, že jak úřední záznamy, tak výpověď v trestním řízení se týkají primárně žalobcova podřízeného plk. Mgr. R. P., spíše než jednání samotného žalobce, za něž byl propuštěn, tedy míří k následnému jednání dalších osob, ke kterému v souvislosti s jednáním žalobce mohlo dojít. Z hlediska řízení ve věci propuštění žalobce tak měl tento konkrétní úřední záznam podpůrnou funkci. Za popsané situace nebylo podle názoru Nejvyššího správního soudu potřebné, aby byla kpt. Mgr. H. D. znovu vyslechnuta jako svědkyně, když již byla vyslechnuta v rámci trestního řízení a obsah její výpovědi byl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

dostatečně zjevný nikoli z kritizovaných úředních záznamů ze dne 12. 12. 2015 a ze dne 12. 2. 2016, nýbrž z usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 14. 10. 2015.

48. Krajský soud doplňuje, že uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze vztáhnout i na úřední záznamy týkající se kpt. Mgr. P. F. a kpt. Bc. F. P. ze dne 12. 2. 2016, kteří v záznamech nesdělili žádnou konkrétní informaci. V úředním záznamu ze dne 12. 2. 2016 kpt. Bc. P. F. toliko uvedl, že ve věci č. j. KRPM-142869/TČ-2014-140080, u které byl přidělen jako hlavní zpracovatel, nebyl v průběhu prověřování nikým ovlivněn, nebyl na něj činěn nátlak a neobdržel žádný nestandardní pokyn ke způsobu vedení prověřování. Obdobné sdělil kpt. Bc. F. P., DiS., v úředním záznamu ze dne 12. 2. 2016, konkrétně, že ve věci č. j. KRPM-125251/TČ-2013-140080, u které byl přidělen jako hlavní zpracovatel, nebyl v průběhu prověřování nikým ovlivněn, nebyl na něj činěn nátlak a neobdržel žádný nestandardní pokyn ke způsobu vedení prověřování.
49. Za této situace dopadá právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem i na úřední záznamy kpt. F. a P., protože z nich nevyplývala žádná konkrétní skutečnosti k posuzované věci a jejich výsledek by nebyl s to zpochybnit prokázaný skutkový stav. Žalovaný proto nepochybil, pokud úřední záznamy toliko vložil do spisu, nic z nich nevyvozoval a dané osoby nevyslechl jako svědky.
50. Námitka b) není důvodná.

c) Podklady správního orgánu I. stupně

51. Krajský soud se neztotožňuje s námitkou, že žalovaný nedostatečně konkretizoval podklady pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, také v řízení o služebním poměru se uplatní zásada jednotnosti správního řízení. Žalovaný tak nepochybil, pokud odkázal na spis správního orgánu I. stupně a jednotlivé podklady samostatně nehodnotil, protože řízení před správním orgánem I. stupně a odvolací řízení lze považovat za jeden celek. Žalovaný podrobně popsal, o jaké podklady doplnil správní spis v řízení o odvolání a provedl jejich hodnocení. Po této stránce nelze žalovanému ničeho vytknout.
52. Žalobní bod c) není důvodný.

d) Jednoinstančnost řízení

53. K této námitce krajský soud uvádí, že je třeba zohlednit odlišnosti právní úpravy zvláštního řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru od dalších řízení. Řízení o propuštění je dle § 183 téhož zákona zvláštním řízením, jehož procesní specifika jsou upravena v části dvanácté zákona o služebním poměru, upravující řízení ve věcech služebního poměru, hlavě III. Dle § 183 zákona o služebním poměru se na toto řízení použijí obecná ustanovení i ustanovení o průběhu řízení s výjimkou § 174 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, v němž je zakotveno právo účastníka řízení ve věci služebního poměru vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Vyloučení tohoto zásadního procesního práva účastníka odpovídá závažnosti důvodu, pro který k propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru dochází a který vyžaduje bezodkladnost rozhodnutí příslušného služebního funkcionáře. Ze stejného důvodu stanoví § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru, že prvním úkonem tohoto zvláštního řízení může být doručení rozhodnutí o propuštění, stanoví však nezbytnou podmínku, že příslušný služební funkcionář zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti,

a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Poslední odchylkou od obecných ustanovení o řízení ve věcech služebního poměru je zkrácení lhůty pro podání odvolání na 7 kalendářních dnů ode dne doručení rozhodnutí o propuštění a bezvýjimečné vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 185 zákona o služebním poměru).

54. V rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 6 Ads 56/2010 – 89 se Nejvyšší správní soud zabýval interpretací § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru a vysvětlil, že „*nový služební zákon č. 361/2003 Sb. ve svém § 184 odst. 2 připouští (oproti předchozímu zákonu č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky), aby rozhodnutí o propuštění bylo prvním úkonem v řízení o propuštění ze služebního poměru, jestliže služební funkcionář zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Krajský soud může přistoupit ke zrušení správního rozhodnutí pouze tehdy, jestliže by byl zpochybněn závěr o zjištění takového stavu věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí služebního funkcionáře*“.
55. Vzhledem k citovaným závěrům Nejvyššího správního soudu, s nimiž se krajský soud ztotožňuje, byl žalovaný oprávněn v odvolacím řízení doplnit nové podklady, a to jak z vlastní iniciativy, tak na návrh žalobce, a poté tyto samostatně vyhodnotit a případně na základě tohoto hodnocení následně rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnit.
56. K námitce „neodstranitelnosti“ vad prvostupňového řízení a rozhodnutí v řízení před nadřízeným služebním orgánem, kterou žalobce zdůraznil při jednání, krajský soud považuje za nezbytné poukázat na právní úpravu odvolacího řízení dle zákona o služebním poměru ve znění účinném v době rozhodování žalovaného a ke způsobu, jakým se k důsledkům této právní úpravy postavil Nejvyšší správní soud.
57. Podle § 190 odst. 8 in fine zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2017 *jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit, nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.*“ Z citace § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru je tedy zřejmé, že nadřízený služební funkcionář měl pouze tři možnosti, jak o podaném odvolání rozhodnout: buď jej zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit, nebo rozhodnutí změnit, anebo jej zrušit a řízení zastavit.
58. V odst. 19 rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 33/2013-31, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Zákonodárce tak v novém zákoně o služebním poměru výslovně vyloučil možnost služebního funkcionáře rozhodujícího o odvolání napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Zákon tedy v podstatě eliminoval dvojinstančnost řízení ve věcech služebního poměru a připustil situaci, že účastník řízení může změnou rozhodnutí služebního funkcionáře v odvolacím řízení, která by byla v jeho neprospěch, přijít o možnost brojit proti takové změně rozhodnutí prostřednictvím řádného opravného prostředku. Taková právní úprava z důvodů výše uvedených nepřijatelná není. Zrušení napadeného rozhodnutí je možné jen v kombinaci se současným zastavením řízení odvolacím orgánem, tzn. pokud napadené prvostupňové rozhodnutí trpí takovými vadami, které mají ve smyslu § 179 neodstranitelný charakter. Jak správně uvedl žalovaný, zastavení řízení přichází v úvahu, pokud by např. vyšlo najevo, že k uváděným skutkovým okolnostem vůbec nedošlo, pokud by takový důvod v průběhu prvostupňového či odvolacího řízení odpadl či řízení by bylo právně nepřijatelné. Pro jiné vady než vady neodstranitelného charakteru ve smyslu § 179 zákona o služebním poměru nelze v odvolacím řízení rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.*“
59. S ohledem na výše deklarovanou odstranitelnost vad řízení před služebním funkcionářem I. stupně proto krajský soud shodně s Nejvyšším správním soudem zdůrazňuje zásadu

jednoty správního řízení a uzavírá, že žalovaný s ohledem na dikci § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru ani jinou možnost než odstranit vady prvostupňového řízení neměl, když zrušení rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně bylo dle tehdy platného a účinného znění zákona nutně spojeno se zastavením řízení.

60. Žalobní bod d) tak není důvodný.

e) Odepření možnosti nahlédnutí do spisu

61. Žalobce nesouhlasil s tím, že mu žalovaný neumožnil seznámit se s návrhem poradní komise, který byl součástí správního spisu. K této námitce krajský soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2004, č. j. 2 A 11/2002-227. V tomto rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval návrhem rozkladové komise, ale závěry v něm uvedené lze vztáhnout i na posuzovanou věc. Nejvyšší správní soud uvedl, že „*návrh rozkladové komise nepochybně je součástí správního spisu, avšak nelze jej chápat jako podklad ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu; naopak jde o návrh, který ze shromážděných podkladů při skutkovém hodnocení i právním posouzení případu vychází. Tomu odpovídá dikce zákona, který předvídá možnost vyjádřit se k podkladu pro vydání rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění; v případě návrhu rozkladové komise je to ovšem pojmově vyloučeno*“. Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje.
62. Ty části spisu, jimiž byl anebo bude prováděn důkaz, jsou pro výsledek správního řízení určující, a proto se účastníkovi řízení zásadně zakládá právo po řádném poučení do nich nahlédnout, a to i přes výlučnost ochrany utajovaných informací, resp. skutečností, na něž se vztahuje povinnost mlčenlivosti. Spis ale může obsahovat i jiné, např. interní či tajné dokumenty, kterými se důkaz neprovádí a se kterými se účastník řízení seznámit nemůže.
63. V posuzované věci nelze návrh poradní komise považovat za část spisu, již by byl prováděn důkaz. Žalovaný odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2004, č. j. 2 A 11/2002, podle kterého „*návrh rozkladové komise nepochybně je součástí správního spisu, avšak nelze jej chápat jako podklad ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu; naopak jde o návrh, který ze shromážděných podkladů při skutkovém hodnocení i právním posouzení případu vychází. Tomu odpovídá dikce zákona, který předvídá možnost vyjádřit se k podkladu pro vydání rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění; v případě návrhu rozkladové komise je to ovšem pojmově vyloučeno*“. Přestože se jedná o rozhodnutí týkající se návrhu rozkladové komise, lze jej použít i v rozhodované věci ohledně návrhu poradní komise. Krajský soud se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem souhlasí a uzavírá, že umožnil-li žalovaný žalobci nahlédnout do spisu a seznámit se s podklady pro rozhodnutí kromě návrhu poradní komise, nelze v tomto jednání shledat vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí.

64. Žalobní bod e) tak není důvodný.

f) Prokazování interních aktů řízení

65. Z napadeného rozhodnutí krajský soud zjistil, že důvodem propuštění žalobce ze služebního poměru nebylo porušení interních normativních aktů, ale porušení zákona. Žalobce byl propuštěn proto, že jednal v rozporu s § 45 odst. 1 písm. b), c), i) a § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru a § 115 odst. 1 zákona o policii, protože jako policista mimo jiné zneužil ve prospěch vlastní nebo jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a jednal v rozporu s povinností zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie. Žalobce s tvrzeným porušením

mlčenlivosti nesouhlasil a v dokumentu nazvaném jako Vyjádření účastníka ze dne 22. 6. 2016 (č. l. 161 správního spisu) namítal, že jeho „komunikace s Ing. K., resp. Ing. R., týkající se trestněprávní problematiky, probíhala jednoznačně v rámci operativní činnosti účastníka řízení, jako náměstka policejního ředitele pro trestní řízení, a jejím cílem bylo získávání operativních informací, které by umožnily či usnadnily odhalování či objasňování trestné činnosti v kompetenci účastníka řízení, resp. jím řízené složky policie. Tento zcela legitimní a legální cíl byl ve skutečnosti naplňován. Ing. K. byl pro účastníka řízení dlouhodobým zdrojem velmi cenných operativních informací, jež byly průběžně využívány v činnosti SKVP Krajského ředitelství v Olomouci. Stejně tak účastník řízení získával cenné operativní informace od Ing. R.“. Žalobce však neuvedl, o jaké konkrétní operativně pátrací činnosti se mělo jednat, zda souvisely s věcmi, u nichž již byly zahájeny úkony trestního řízení a z jakého titulu prováděl tyto činnosti právě žalobce (tedy zda měl pověření k provádění operativně pátrací činnosti či zda o jeho aktivitách věděli další příslušníci policie). Žalobce žalovanému také nesdělil, jaké informace na základě údajné operativně pátrací činnosti získal a zda měly vliv na odhalování a objasňování konkrétní trestné činnosti. Obrana žalobce tak byla kusá a zcela nekonkrétní.

66. Na shora citované žalobcovy námitky žalovaný reagoval na str. 31 a 32 napadeného rozhodnutí. Popsal, co lze chápat pod pojmem operativně pátrací činnost, a dále uvedl, že tuto činnost může uskutečňovat pověřený policejní orgán podle „zákonných ustanovení a z nich vycházejících interních aktů řízení“. Následně vyjmenoval všechny zákony a pokyny policejního prezidenta, které operativně pátrací činnost upravují či se k ní vztahují. Žalovaný tak vysvětlil právní rámec postupů, které lze podřadit pod operativně pátrací činnost, a pouze v této souvislosti – jako reakci na námitku žalobce – zmínil interní normativní akty, na které žalobce v žalobě odkazoval. Porušení interních normativních aktů tak nebylo důvodem pro propuštění žalobce z policie, ale žalovaný se jimi zabýval toliko při vypořádání námitky žalobce. Podle krajského soudu žalovaný velmi podrobně sdělil žalobci důvody, proč je nemožné, aby žalobce sděloval informace právě v rámci operativně pátrací činnosti. Popsal, jaké druhy operativně pátracích činností existují a že se jedná o taxativní výčet. Podrobně se zabýval podmínkami pro použití informátora a vyvrátil žalobcovo tvrzení, že získával od Ing. K. a Ing. R. informace, které by umožnily či usnadnily odhalování či objasňování trestné činnosti. Také vyvrátil žalobcovo tvrzení, že sděloval konkrétním osobám informace z činnosti policie, aby získal informace i z jejich strany. Žalovaný se nezabýval detaily posuzované věci, ale rozsáhle – avšak obecně – reagoval na námitku žalobce, která byla formulována taktéž obecně. Krajský soud má za to, že vypořádal-li žalovaný obecnou námitku žalobce také jen obecným způsobem, a to zejména snahou vymezit právní rámec postupů, které lze podřadit pod operativně pátrací činnost, nemohlo být jeho rozhodnutí stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Naopak dle názoru krajského soudu se žalovaný zabýval operativně pátracími činnostmi nad rámec nutného odůvodnění, resp. vypořádání se s námitkami žalobce.
67. K části žalobní námitky, ve které žalobce brojil proti tomu, že žalovaný neučinil interní normativní akty předmětem dokazování a žalobce s nimi neseznámil, krajský soud uvádí, že se touto otázkou již zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 24. 9. 2013, č. j. 4 Ads 118/2012-38, vyložil, že „nelze hovořit o tom, že by otázka existence interního normativního aktu byla otázkou skutkovou, o které by se muselo vést rozsáhlé dokazování a která by musela být obsažena ve správním spisu, jak požaduje stěžovatel, ale je otázkou právní“. Dále Nejvyšší správní soud vysvětlil, že ukládá-li zákon o služebním poměru „příslušníkovi plnit povinnosti ze služebních předpisů, logicky z tohoto příkazu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že příslušník bezpečnostního sboru musí takové služební předpisy znát, v opačném případě by totiž nemohl plnit povinnosti v nich stanovené (k tomu srov. i výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 3. 2009, č. j. 4 Ads 139/2008 – 49). S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje. V nyní posuzované věci žalobce argumentoval mimo jiné tím, že vykonával operativně pátrací činnost, ale současně tvrdil, že nebyl s interními normativními akty seznámen. Krajský soud má za to, že pro řádný výkon operativně pátrací činnosti musel žalobce interní normativní akty znát.

68. Krajský soud uzavírá, že zmínka o interních normativních aktech byla pouze reakcí na námitku žalobce, se kterou se žalovaný vyčerpávajícím způsobem v napadeném rozhodnutí vypořádal. Způsob vypořádání však odpovídal formulaci námítka. Žalovaný také nepochybil, pokud interní předpisy nezahrnul do správního spisu a neprovedl je k důkazu. Žalobní bod f) tak není důvodný.

J) Závěr a náklady řízení

69. Jelikož krajský soud – vázán závěry Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku ze dne 12. 9. 2018 – neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce vytýkal v žalobních bodech, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
70. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejdou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 31. října 2018

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu